

РЕШЕНИЕ

№ 1179

гр. Пловдив, 28.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, Х СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна Ив. Андреева Атанасова
Бранимир В. Василев

при участието на секретаря Бояна Ал. Дамбулева
като разгледа докладваното от Бранимир В. Василев Въззивно гражданско дело № 20235300501813 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258-273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на В. Б. С., чрез пълномощника адв.И. Ж. от АК Пловдив, срещу решение №1712/18.04.2023г. по гр.д. № 439/2023г. по описа на РС Пловдив, с което е отхвърлен предявеният от В. Б. С., ЕГН *****, адрес: ***, срещу С. П. С. с ЕГН *****, адрес: *** и П. П. М., ЕГН *****, адрес: ***, иск за признаване за установено по отношение на С. П. С. и П. П. М., че В. Б. С. е собственик на основание давностно владение от 2008г. на 1/2 ид.ч. от самостоятелен обект в сграда с идентификатор 56784.530.2103.2.4 по КК и КР на гр. Пловдив, одобрени със заповед № РД-18-48 от 03.06.2009г. на ИД на АГКК, с адрес: ***, със застроена площ от 85.35 кв.м., разположен в сграда с идентификатор 56784.530.2103.2, разположена в поземлен имот с идентификатор 56784.530.2103; предназначение на обекта: жилище, апартамент в жилищна или вилна сграда, или сграда със смесено предназначение; при граници на обекта: самостоятелни обекти с идентификатори 56784.530.2103.2.5, 56784.530.2103.1, 56784.530.2103.7, ведно с изба № 4 с площ от 5.19 кв.м. и

1.669% ид.ч. от общите части на сградата.

Решението се обжалва изцяло. Сочи се, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Соци се, че със споразумението относно прекратяване на брака през 2008 година страните са уреждали само лични отношения, но не и имуществени такива, в това число по отношение на закупения по време на брака апартамент. Соци се, че процесното жилище е закупено с лични средства от жалбоподателката, поведението ѝ е било на владеец, явно демонстрирано на бившия ѝ съпруг, като П.С. е бил съгласен с това нейно демонстриране на владение. Соци се, че жилището не е възприемано като съсобствено и е било дадено съгласие далеч след развода В. да го продаде, за да се лекува. Соци се, че владението е явно, не е извършено по скрит начин, като изводите на съда в обратна посока са неправилни и незаконосъобразни. Соци се, че съдът неправилно е тълкувал показанията на свидетелите И. и Р., които са логични и последователни. Искане се отмяна на решението и уважаване на предявения иск. Претендират се разноските по делото.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба от П. М., чрез адв. М. К., с който жалбата се намира за неоснователна и се иска потвърждаване на обжалваното решение.

От С. С. няма постъпил отговор по въззивната жалба. Пред въззивния съд той намира жалбата за основателна и иска същата да се уважи.

Въззивната жалба е допустима, като подадена в законния срок от легитимирана страна, внесена е дължимата държавна такса за възивно обжалване и е изпълнена процедурата за отговор. Жалбата отговаря на изискванията на закона по форма, съдържание и приложения.

Обжалваното решение не е недопустимо или нищожно при постановяването му не е нарушена императивна материалноправна норма.

Ирелевантни в казуса са възраженията на жалбоподателката В. С., че със споразумението относно прекратяване на брака през 2008 година съпрузите са уреждали само лични отношения, но не и имуществени такива, в това число по отношение на закупения по време на брака апартамент. Също така възражението, че процесното жилище е закупено с лични средства от жалбоподателката, поведението ѝ е било на владеец, явно демонстрирано на бившия ѝ съпруг, като П.С. е бил съгласен с това нейно демонстриране на владение. Въззивният съд намира, че в казуса не се разглежда иск за пълна

трансформация на лично имущество, а въпроса за правните последици на споразумението между страните по реда на чл.101 от СК относно жилището, което е било СИО и съпрузите са се споразумели то да остане в обикновена съсобственост след развода, без да уточнят размера на квотите, е вече решен от практиката на ВКС и отменителното решение на ВКС и не следва да се обсъжда по това дело.

Неоснователно е възражението на жалбоподателката С., че поведението ѝ е било на владеец, явно демонстрирано на бившия ѝ съпруг, като П.С. е бил съгласен с това нейно демонстрирано владение. Неоснователно е възражението и че съдът неправилно е тълкувал показанията на свидетелите И. и Р., които са логични и последователни. Въззивният съд приема, че при условие, че и двамата съпрузи са живели заедно в процесния апартамент от закупуването му на 21.06.2000г. до развода през 2008 година по делото не са представени никакви доказателства за демонстрирано явно владение на съпругата спрямо съпруга, че само тя владее жилището, но не и той в този период от време. Писменото доказателство декларация от съпруга от 21.06.2000г., че жилището е закупено изцяло с лични средства на съпругата е изменено от взаимната воля на съпрузите в споразумението между тях по реда на чл.101 от СК, в което се признава наличието на съсобственост на това жилище. Ето защо след този период от 2008 година до 2018 година, следва да по делото да се докаже явното и неоспорвано владение на ищцата по делото, за да настъпят последиците на придобивната давност. Като тук обаче има два категорични факта, които трудно биха могли да се игнорират.

На първо място ищцата В. С. е ползвала процесния апартамент след споразумението за развод на основание държание, защото това правно основание е обективизирано в споразумението. Несъмнено от правна страна е че както държане, така и владение могат да се предават с писмено съглашение. В този писмен акт /споразумение по бракоразводното дело/ се предава на ищцата обикновеното ползване на имота, а не владение на същото от съпруга ѝ. За да се премине от държане към владение от ищцата ползвала имота, това следва ясно да се демонстрира на бившия ѝ съпруг. Такива факти по делото не са сочени и доказвани изобщо.

На второ място по делото не е доказано ищцата да е ползвала фактически имота в периода след развода 2008г. до датата на исковата молба

-18.12.2019г. В исковата молба се сочи от ищцата, че след развода през 2008 година съпругът ѝ не е живял в имота, ползвала го е само ищцата, само тя е имала ключове за имота и тя плащала данъка му. Но безспорно по делото в периода 2009г.-2010г. ищцата е напуснала България и се е изнесла да живее в Кипър и вече не обитавала този апартамент, като се е връщала в България 2-3 пъти. В това жилище е живяла дъщеря ѝ П. М. и съпруга ѝ до 2014г., когато същите напускат жилището и си купуват собствен апартамент. П. М. обаче е общо дете на двамата бивши съпрузи и няма как да се приеме, че тя владее имота само за майка си и отрича правата на баща си върху жилището. Това се отрича от самата М. като страна по делото, която излага твърдения в отговора на исковата молба, че докато е живяла в процесното жилище всички разходи за имота са били споделени между нея и баща ѝ. При това опитите на свидетелката на ищцата – С.Р. /л.111/ да твърди, че дъщерята П. е била изцяло на страната на майка си и е владяла имота за майка си, са противоречиви и недоказани. Разбира се синът на бившите съпрузи – С. С. има различна позиция по делото от сестра си П. и смята, че процесния апартамент следва да се признае за собствен на майка им. Но същият не изхожда за това от никакви правни основания, свързани с владение и придобивна давност, а изхожда от морално-етични подбуди и от уважение към майка си. Тоест не са доказани твърденията в исковата молба, че това жилище след развода е ползвано само от ищцата и че само тя е имала ключ от него. При това положение няма как да се приеме и осъществено владение над имота в 10 годишен период след развода от ищцата. Тоест извода на РС Пловдив, че имота не е придобит по давност е правилен и законосъобразен. При това решението на РС Пловдив е правилно, поради което следва да се потвърди от въззивния съд.

Предвид изхода на делото право на разноси се поражда в полза на страната взела участие в него, съразмерно на уважената, респективно отхвърлената част от предявената претенция. Ето защо в полза на въззиваемата П. М. следва да се присъдят разноси на основание 78 ал.3 от ГПК при следните предели. Поискани и доказани в това в производството пред ОС Пловдив са разноси за адвокатски хонорар 1200 лв. /л.25/, направени пред ОС Пловдив.

Мотивиран така съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №1712/18.04.2023г. по гр.д. № 439/2023г.
по описа на РС Пловдив.

ОСЪЖДА В. Б. С., ЕГН *****, адрес: ***, съдебен адрес *** да
заплати на П. П. М., ЕГН *****, адрес: ***, съдебен адрес *** сумата от
1 200 лева за разноси направени пред ОС Пловдив

Решението може да се обжалва, при условията на [чл. 280, ал.1 ГПК](#), в
едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____